

Vänsterpress om Israel vs Gaza – augusti 2014

Gaza-kriget har nu pågått i flera veckor. Artiklarna i förliggande samling handlar till stor del om det pågående kriget och om olika aspekter på solidariteten med palestinierna, men i några artiklar diskuteras också frågans lösning på lång sikt (t ex om tvåstatslösning eller enstatslösning är det vettiga alternativet).

Tidigare artikelsamlingar om Gaza-kriget: [Vänsterpress om Israel vs Gaza – juli 2014](#) och [Vänsterpress om Israel vs Gaza – slutet av juli 2014](#).

Om konfliktens bakgrundshistoria, se [Palestina-Israel-frågan – Bakgrund](#)

Martin Fahlgren 9/8 2014

Innehåll

Arbetaren	1
<i>USA: Ökat motstånd bland judar mot Israels bombningar</i>	<i>1</i>
<i>Palestinas arbetare vill ha solidaritet.....</i>	<i>2</i>
Arbetarmakt	3
<i>Fortsätt mobilisera mot Israels terror! För en solidaritetsrörelse som stödjer den palestinska motståndskampen!</i>	<i>3</i>
<i>Det patetiska tjetet om den "kidnappade" invasionssoldaten</i>	<i>5</i>
Flamman.....	5
<i>Bit för bit raderar Israel ut Palestina från kartan.....</i>	<i>5</i>
Internationalen	7
<i>Tvåstatslösningen undergräver det palestinska motståndet.....</i>	<i>7</i>
<i>Omvärlden måste tvinga Israel att sluta utplåna Gaza</i>	<i>9</i>
Offensiv	11
<i>Nära 2 000 döda i Israels terrorkrig</i>	<i>11</i>
Proletären.....	13
<i>Frågor och svar om Israelbojkott</i>	<i>13</i>
<i>Mördade av Israel.....</i>	<i>14</i>
<i>"Israels brott måste få ett slut"</i>	<i>16</i>

Arbetaren

USA: Ökat motstånd bland judar mot Israels bombningar

Esteban Calderón

Arbetaren 8/8 2014

De senaste veckornas hårt kritiserade bombningar av Gaza har gjort att opinionen mot Israels agerande blivit starkare än på länge. I USA, där den största judiska gruppen utanför Israel lever, har krigföringen lett till en våg av protester.

En av de amerikanska organisationer som den senaste tiden ökat sin mobilisering mot Israels krigföring mot Gaza är Jewish Voice for Peace, JVP. Organisationen är enligt egen uppgift en landsomfattande judisk-amerikansk gräsrotsrörelse som på humanistisk grund starkt motsätter sig den israeliska ockupationen.

JVP har lokala förgreningar i ett flertal amerikanska städer och den senaste tidens attacker mot den palestinska befolkningen har lett till att rörelsen växer explosionsartat och sprider sig över landet. JVP inkluderar bland annat ett rådgivande organ bestående av flera namnkunniga judiskättade intellektuella, däribland Noam Chomsky och Naomi Klein, och ett rådgivande organ med amerikanska och israeliska rabbiner.

Naomi Dunn, som är JVP:s talesperson och själv aktivist i rörelsen, har haft intensiva veckor med ökad mobilisering. Hon har även hunnit med att själv bli gripen vid en aktion i New York mot bombningarna av Gaza. Enligt Naomi Dunn är rörelsens främsta syfte dock inte att påverka landets politiker, utan hela samhället.

– Vår organisation har inte som fokus att direkt påverka makthavarna. Vårt mål är att via gräsrotsarbete påverka samhällsutvecklingen, få folk att själva sätta press på systemet. Det gör vi bland annat genom aktivism, opinionsbildning och informationsinsatser, säger hon till *Arbetaren*.

I likhet med svenska Palestinagrupperna är JVP en del av den internationella BDS-rörelsen (Boycott, Divestment and Sanctions) som verkar för en bojkott av Israel, mot investeringar på ockuperat territorium och för införandet av handels sanktioner mot landet. Rörelsens aktivister har under de senaste veckorna genomfört flera fredliga aktioner, bland annat mot storföretagen Boeings och Hewlett-Packards, HP, huvudkontor. Med hjälp av civil olydnad vill JVP uppmärksamma att vapen- och flygtillverkaren Boeing levererar attackflyg till det israeliska flygvapnet, medan datorföretaget HP försörjer den israeliska krigsmakten med avancerad teknologi för militära operationer på ockuperad mark. Organisationen har bland annat genomfört så kallade ”die-ins” vid företagets huvudkontor.

En annan viktig del i JVP:s arbete ligger i att utmana de rådande och historiskt starka proisraeliska strömningar inom den etablerade judisk-amerikanska minoritetsgruppen, vilka huvudsakligen torgförs av den inflytelserika proisraeliska lobbyorganisationen AIPAC.

– Vi försöker ändra diskursen inom gruppen så att fler judisk-amerikaner förstår att det villkorlösa stöd som Israel historiskt kunnat räkna med från amerikanska judar inte är berättigat, säger Naomi Dunn.

– Israeliska ockupationsarmén slaktar och dödar försvarslösa civila i det judiska folkets namn och vi hoppas få fler att säga ifrån. Den israeliska staten representerar inte oss judar, och den amerikanska regeringen måste upphöra med sitt omfattande stöd till den olagliga ockupationen.

Naomi Dunn säger att hon och de övriga inom JVP oroas över de växande antisemitiska strömningarna, som hon menar får näring av Israels våldsamma agerande.

– Vi fördömer alla former av antisemitism och islamofobi, som båda används för att så hat och därmed förhindra en rättvis och verklig fred.

Hon påpekar dock att det är viktigt att göra åtskillnad mellan uttryck för antisemitism och befogad kritik mot Israel.

– Kritik mot den israeliska statens dödande och förtryck av palestinska civila och mot den fortsatta ockupationen är inte på något sätt antisemitiskt. Tvärtom så är det helt i linje med uråldrig judisk tradition. Därför är det den judiska gruppens ansvar att ta avstånd från de illdåd som staten Israel påstår sig göra i vårt namn, på samma sätt som vi alltid måste fördöma antisemitism, säger hon.

JVP är inte ensamma om att organisera sig mot Israels attacker mot Gaza. I New York har tusentals demonstranter protesterat mot bombningarna de gångna veckorna och krävt att USA upphör med att förse den israeliska militären med militärt bistånd och vapen. I dagsläget är Israel USA:s enskilt största mottagare av militärt bistånd. Även judar i Storbritannien har den senaste tiden organiserat sig för att protestera mot krigföringen i Gaza. Under måndagen genomförde organisationen Jews in Britain Against Genocide en ”die-in” utanför en pro-israelisk lobbyorganisation i London.

Palestinas arbetare vill ha solidaritet

Esteban Calderón

Arbetaren 8/8 2014

I ett färskt upprop vädjar företrädare för den palestinska fackföreningsrörelsen om ökad press på Israel från världens arbetare. En önskan om bojkott, likt den som drabbade Sydafrikas apartheidregim, står på dagordningen.

Palestinska fackliga organisationer vädjar nu om omedelbart stöd och solidaritet från världens samlade fackföreningsrörelse. Det som svar på Israels pågående militära attacker. Till-sammans med sydafrikanska Congress of South African Trade Unions, COSATU, har de palestinska organisationerna skrivit ett upprop där de bland annat uppmanar omvärldens organiserade arbetare att bojkotta Israel, bryta med de israeliska fackförbund som bidrar till ockupationen och kräva ett vapenembargo mot landet.

”**Det civila** samhällets solidaritet är den enda kraften som kan få slut på slakten på vårt folk och visa palestinerna att de inte står ensamma, precis som den internationella solidariteten gjorde i sitt stöd för kampen mot apartheid i Sydafrika”, skriver fackförbunden i ett uttalande. Uppropet följer på den senaste tidens ökade aktivitet från den internationella fackföreningsrörelsen.

Under den senaste månaden har bland annat Internationella transportarbetarefederationen, ITF, fördömt de israeliska angreppen mot Gaza. Organisationens ordförande Paddy Crumlin skriver i ett uttalande att angreppet mot det tätbefolkade området har skett ”i full vetskap om att det innebär fruktansvärda civila dödsoffer”.

Svenska Transportarbetareförbundets ordförande Lars Lindgren säger till *Arbetaren* att ITF historiskt sett alltid varit tydliga i sin kritik mot Israels kränkningar av palestinernas mänskliga rättigheter. För svensk del deltar förbundet redan i ett biståndsprojekt nere i regionen. Transportmedlemmarna har även bidragit med ekonomiska medel för att underlätta situationen för Gazaborna.

Lars Lindgren kan däremot inte i dagsläget ge besked om huruvida ITF kommer att besluta sig för att följa de palestinska och sydafrikanska fackföreningsrörelsernas uppmaning till bojkott.

– ITF ska ha kongress under nästa vecka i Sofia i Bulgarien och då kommer frågan att debatteras och förhoppningsvis kommer ett beslut att tas då. Men i vår internationella organisation finns även israeliska transportarbetarfack representerade så det är omöjligt att säga vad vi landar i, säger han.

Även den internationella fackliga samorganisationen, ITUC, som organiserar 175 miljoner arbetare i 155 olika länder, däribland svenska LO, TCO och SACO, har krävt ett slut på Israels ockupation.

– Världen kan inte tillåta denna orättvisa att fortsätta, inte heller kan vi acceptera bruket av mer våld som dödar oskyldiga civila, sade organisationens generalsekreterare Sharan Burrow i mitten av juli.

Arbetarmakt

Fortsätt mobilisera mot Israels terror! För en solidaritetsrörelse som stödjer den palestinska motståndskampen!

Arbetarmakts arbetsutskott

Arbetarmakt 4/8 2014

Erfarenheterna från det amerikanska kriget mot Vietnam visar hur viktig en internationell solidaritetsrörelse kan vara när det gäller att besegra en imperialistisk eller kolonialistisk makt. Palestinas folk behöver en sådan kämpande solidaritet idag.

Solidaritetsrörelsen med Vietnam visade också vikten av att vara politiskt relevant i förhållande till kampens behov och uppgifter. Vänsteretablissemangen i Sverige samlades i Svenska Vietnamkommittén. Kommittén, där bland annat VPK (Vänsterpartiet) ingick, nöjde sig med att kräva fred i Vietnam. Däremot sa de inget om bestämt om *hur* det skulle gå till. Framför allt undvek de omsorgsfullt att stödja en militär seger för vietnameserna mot de amerikanska imperialisterna.

Lärdomar från Vietnamrörelsen

Den radikala solidaritetsrörelsen samlades i FNL-grupperna. Där uttalades ett tydligt stöd åt befrielsekriget för att kasta ut USA. Det var också vad som hände i verkligheten. USA förlorade och fick lämna Vietnam med svansen mellan benen. I en oförsonlig konflikt mellan förtryckare och förtryckta så kan ingen varaktig fred skapas utan att den ena eller den andra sidan vinner. Detta måste varje solidaritetsrörelse förhålla sig till. När det pratas om solidaritetsrörelsen med Vietnam så är det ingen som menar Svenska Vietnamkommittén. De gjorde sig själva irrelevanta med sin slätstrukna pacifism och humanism.

När det gäller Israels krig mot Gaza, och förtrycket mot palestinierna, måste det råda klarhet i vad saken handlar om. Israel är en rasistisk och kolonialistisk bosättningsstat, som dessutom agerat lokal vakthund åt imperialisterna ända sedan sitt bildande. Palestinierna är ett koloniserat och förtryckt folk som dessutom gör motstånd. För en socialist, internationalist och antiimperialist kan det inte råda någon neutralitet här. Alla paroller och förslag på lösningar som likställer Israel och palestinierna måste tillbakavisas med kraft. Att kräva stopp på raketbeskjutningar från palestinsk sida är att be de förtryckta acceptera sitt förtryck. Att be FN ingripa handlar bara om frysa situationen, det vill säga, att få stopp på det just nu pågående kriget, och samtidigt lämna alla grundorsaker till kriget intakta: bosättningarna, muren, väg-

spärrarna, diskrimineringen – och, framför allt, staten Israels existens. Att prata om ”fred nu” är att ignorera frågan om vems fred och på vilka villkor.

Stöd den väpnade motståndskampen!

En solidaritetsrörelse med Gazas, och Palestinas, kämpande folk måste ovillkorligen stå för Israels totala nederlag som den enda hållbara vägen till fred. Därför måste den tydligt uttala sitt stöd till den palestinska motståndskampen så som den faktiskt ser ut här och nu. Raketbeskjutningarna mot Israel, räder mot israeliska soldater, attacker mot bosättningar och utposter, olika sorters attacker mot mål med militär betydelse inne i själva Israel – allt är en del av ett berättigat motstånd, och ingen av metoderna för motståndet som används i denna situation kan fördömas. Det innebär inte att vi anser att varje attack som görs är taktiskt lämplig, och givetvis går det att diskutera hur den kampen bör föras på lämpligast sätt – under förutsättning att vi ger fullt och ovillkorligt stöd till motståndet som det ser ut i dag, och med de metoder för att slå tillbaka som faktiskt används. Detta är en plikt för varje verklig kommunist och antikolonialist. Det betyder givetvis inte att vi stödjer allt annat som t.ex Hamas gör i andra sammanhang, eller planerar att göra i framtiden. Men oavsett deras odemokratiska regim på Gaza eller deras reaktionära politiska program så måste de stödjas när de bekämpar Israel.

Dessutom är det självklart att Israel ska isoleras så mycket som möjligt genom en internationell bojkott. Den palestinska vänstergruppen PFLP uppmanade nyligen via sin hemsida till stormningar av israeliska ambassader. En bra uppmaning, som demonstranter i Turkiet redan innan den kom sett till att förverkliga. Det borde göras i Sverige också.

Tvåstatslösning?

Ett grundläggande perspektiv som måste in i solidariteten med Palestina är krossandet av den sionistiska staten. Israel är inte bara en ockupant. Det är en stat utan existensberättigande, därför att den till sitt innersta väsen bygger på etnisk rensning samt religiös och nationalistisk chauvinism. Israel skulle aldrig kunna finnas om det inte vore för krig mot ursprungsbefolkningen i Palestina.

Tvåstatslösningen har alltid varit reaktionär, eftersom den bygger på den fortsatta existensen av Israel och dess suveräna maktposition. Tjugo år efter Osloavtalet är tvåstatslösningen dessutom mer och mer absurd allteftersom Israels expansion fortsätter. Både judar och palestinier måste befrias från sionismen.

Den enda hållbara lösningen är att Israel krossas och ger plats för ett odelat Palestina som är demokratiskt och sekulärt och garanterar likvärdiga rättigheter för sina medborgare oavsett religion eller etnisk bakgrund. Detta program kan genomföras av arbetarklassen på socialistisk grund.

Vad solidaritetsrörelsen borde göra

De många demonstrationerna för Gaza har varit bra och nödvändiga. Men tyvärr har det alltför mycket vilat något av Svenska Vietnamkommittén över dem. Först och främst skulle det behövas en tydlig inriktning på stöd till det motstånd som bedrivs på Gaza av Hamas, Islamiska Jihad, PFLP, m.fl. Tal, slagord och banderoller borde inriktas på att stödja de attacker som dessa grupper genomför mot Israel. **Seger åt Gaza – länge leve motståndet! Vapen till motståndet!** Sådana paroller måste resas. Dessutom borde demonstrationerna åtminstone upplåta plats åt standpunkten att Israel måste krossas – det är under alla omständigheter ett slagord som bör resas av demonstranterna själva. Till sist är det nödvändigt att ge demonstrationerna en så kämpande inriktning som möjligt, med hänsyn taget till deltagarantal, stämningar och medvetenhet.

Varje demonstration borde gå till ett lämpligt slutmål. I Stockholm är riksdagen och israeliska ambassaden naturliga platser, men det finns andra möjligheter, som flygbolaget El-als kontor. Om demonstrationsledningen avblåser planer på att marschera så borde initiativ tas underifrån för att gå ändå.

Att gå till militant attack till exempel mot ambassaden är inte fel i sig självt. Som vi redan har påpekat är det tvärtom helt rätt och riktigt. Men precis som skedde i Turkiet så måste det vara en kollektiv massaktion som uttrycker sådana stämningar bland palestinier i Sverige och andra som solidariserar sig med kampen. Det är inte bra om enskilda personer eller smågrupper genomför aktioner som fungerar splittrande istället för att flytta fram kampens positioner. I nuläget är det bättre att t.ex. kasta röd färg på gatan utanför ambassaden, som en symbolisk handling, snarare än att börja kasta sten eller smällare. Om polisen angriper demonstranter oprovocerat, vilket inte är helt ovanligt i det här landet, har vi givetvis rätt att försvara oss.

Huvuduppgiften är att påtala Israels pågående krigsbrott och brott mot de mänskliga rättigheterna på Gaza. I det ingår att samla till protester. Men för att protesterna ska bli effektiva och betyda något måste de också öppet stödja den militära kamp som bedrivs av palestinerna för att stoppa Israels övergrepp.

Arbetarmakts arbetsutskott

Det patetiska tjtatet om den "kidnappade" invasions soldaten

Jens-Hugo Nyberg

Arbetarmakt 3/8 2014

Tjtatet om den "kidnappade" israeliska soldaten är verkligen helt patetiskt. Till skillnad från exempelvis alla barn som dör i Gaza var han inte oskyldig. Han ingick i en invasionsstyrka i Israels blodiga terrorkrig. Således en helt legitim måltavla. Om han hade blivit tillfångatagen så hade han varit just tillfångatagen, inte kidnappad. Nu visar det sig att det inte ens var sant, han dog i strid – eventuellt av Israels egna bomber. Bra.

Om han överhuvudtaget förtjänar att nämnas så är det som ett positivt exempel på hur det kan gå när man deltar i terrorkrig mot civila. I övrigt skiter jag helt i honom. Nu väntar vi bara på att svenska medier ska publicera utförliga presentationer av alla palestinier som har dött, och som till skillnad från IDF-snobben, vad han nu hette, faktiskt är offer. Men det kommer förstås inte att hända – åter har svenska förment fria medier gjort sig till en lydig propagandaspridare för kolonialkrig. Vi som istället stödjer Palestinas kamp mot förtrycket får fortsätta att mobilisera stöd för motståndskampen genom demonstrationer, bojkott av Israel och att sprida en bild som inte knäfaller för Israels militära propaganda. Så länge aggressionen mot Gaza fortsätter önskar jag motståndet lycka till, och hoppas att de andra i Israels invasionsstyrkor följer exemplet från sin stupade medbrottsling.

Flamman

Bit för bit raderar Israel ut Palestina från kartan

Eduardo Galeano

Flamman 7/8 2014

Sedan 1948 är palestinerna för evigt dömda att förödmjukas. De får inte ens andas utan lov. De har förlorat sitt fosterland, sin mark, sitt vatten, sin frihet, sitt allt. De har inte ens rätt att själva välja sin regering.

För att rättfärdiga sig tillverkar statsterrorismen terrorister: sår hat och skördar alibin. Allt tyder på att denna slakt i Gaza, som enligt utförarna avser att göra slut på terroristerna, kommer att mångfaldiga dem.

När de inte röstar som de borde, bestraffas de. Gaza straffas hela tiden. Remsan har förvandlats till en råttfälla utan utgång, alltsedan Hamas vann de fläckfria valen 2006. Något liknande hände 1932 när kommunistpartier vann valen i El Salvador. I blodbad fick salvadoranerna sona sitt dåliga uppförande och sedan dess underkasta sig militärdiktaturer.

Demokratin är en lyx som inte alla förtjänar. Inträngda i ett hörn är det maktlöshetens raketer Hamasaktivister i Gaza på måfå lanserar mot de områden som varit palestinska, nu beslagtagna av Israel.

Och född ur självmordsbenäget vansinne leder förtvivlan till stöddig förnekelse av Israels rätt att finnas till, förtvivlans skrik utan effekt, medan det mycket effektiva utrotningskriget sedan många år förnekat Palestinas rätt att existera.

Nu är det inte mycket kvar av Palestina.

Bit för bit raderar Israel ut landet från kartan.

Uppslukandet rättfärdigas med de äganderätter Bibeln utfärdade, med de 2 000 år det judiska folket lidit och med panikrädsla för palestiniernas bakhåll. Israel är det land som aldrig lever upp till FN:s rekommendationer och uttalanden, som aldrig respekterar utslag i internationella domstolar, som struntar i internationell rätt och dessutom är det enda land som legaliserat tortyr av fångar.

Vem har skänkt Israel rätten att förneka alla andras rättigheter? Varifrån kommer den straffrihet med vilken Israel genomför slakten i Gaza?

Spanska regeringen skulle inte ostraffat ha kunnat bomba Baskien för att utrota ETA, och lika lite skulle brittiska regeringen ha kunnat ödelägga Irland för att likvidera IRA.

Är det så att Förintelsen medför evig frisedel från straff? Eller kommer grönljuset från den högsta makt som har Israel som sin mest ovillkorliga vasall?

Dödar av skräck. De civila offren kallas oavsiktliga, i enlighet med andra imperiekrigs ordbok.

Bland de oavsiktliga offren i Gaza är tre av tio barn. Och de skadade är redan tusentals, offer för den teknik för att stycka människor som militärindustrin så framgångsrikt utprovar i denna etniska rensningsoperation. Och som alltid, alltid samma sak: i Gaza, en på hundra.

För varje hundratal döda palestinier, en israel. Farligt folk, varnar ett annat slags bombardemang, som de manipulerande massmedierna står för, som uppmanar oss att tro att ett israeliskt liv är lika mycket värt som hundra palestinska.

Det så kallade internationella samfundet – finns det? Är det något annat än en klubb för köpmän, bankirer och krigare? Är det något annat än det artistnamn USA tar för att spela teater?

Inför tragedin i Gaza framträder det världsomfattande hyckleriet än en gång. Som alltid hyllar likgiltigheten, de tomma orden, de ihåliga uttalandena, de högstämnda utropen, de tvetydiga hållningarna den heliga straffriheten.

Inför tragedin i Gaza tvättar arabländerna sina händer. Som alltid. Och som alltid gnuggar européerna sina händer.

Gamla Europa, lika vacker som pervers, fäller en eller annan tår medan de i hemlighet firar varje mästerligt drag.

För judeförföljelse har alltid varit en europeisk sed, men sedan ett halvt århundrade är det palestinierna som får betala denna historiska skuld, de som också är semiter och som aldrig varit eller är antisemiter.

De får med sitt blod kallt och kontant betala en annans räkning.

(Denna artikel tillägnar jag mina judiska vänner som mördades av de latinamerikanska militärjuntor som fick goda råd av Israel.)

Översättning: Eva Björklund

Internationalen

Tvåstatslösningen undergräver det palestinska motståndet

John Rees

Internationalen 7/8 2014

Låt oss mitt under slakten och ödeläggelsen i Gaza fråga oss hur detta kan hända för tredje gången på fem år? Ännu viktigare är frågan om vilken strategi som kan leda palestinierna till seger och förhindra ännu ett varv i denna onda cirkel.

Ska kampen sikta på en tvåstatslösning där Israel återlämnar de områden det ockuperade innan det annekterade ännu mer palestinsk mark 1967 och att det bildas en palestinsk stat på det som återstår, eller ska en helt ny stat uppstå där muslimer, kristna och judar återigen kan leva sida vid sida som de gjorde i det historiska Palestina innan staten Israel skapades?

Låt oss titta på konfliktens rötter. De förhandlingar mellan Israel och palestinierna som Obama tog initiativ till bröt samman på grund av att Netanyahus regering inledde en ny våg av bosättningar. Det följdes av ett våldsamt israeliskt motstånd mot bildandet av enhetsregeringen mellan Hamas och Fatah – i sig själv ett resultat av Hamas försvagade ställning som berodde på kuppen som störtade Mursis regering i Egypten. Sedan underlät Israel att genomföra den fjärde etappen i frisläppandet av de palestinska fångarna. Då, och först då, kidnappades tre israeliska ungdomar på Västbanken, inte i Gaza. Därefter inledde Netanyahu kriget mot Gaza. Medan allt detta pågick tog israeliska högerextremister en 16 år gammal palestinsk pojke, Mohammad Abu Khdeir, till fånga och brände honom levande.

Det som dessa senaste angrepp bevisar bortom varje tvivel är att den israeliska staten till sitt väsen är en expansionistisk stat. Den uppstod 1948 genom att driva bort palestinier, den kan inte samexistera med en självständig palestinsk stat.

För varje årtionde som har gått har alltmer palestinsk mark erövrats av den israeliska staten och av sionistiska bosättare, oavsett vilka formella överenskommelser som brutits för att göra det. Bygget av apartheidmuren och den fortsatta spridningen av olagliga bosättningar har krympt till och med det begränsade territorium som den palestinska myndigheten formellt har kontroll över sedan den upprättades i Osloavtalet 1993.

Denna verklighet, Israels expansion, har nästan undanröjt möjligheten av en lösning på ”Palestinafrågan” som oftast förs fram: att Israel ska dra sig tillbaka från det territorium som det erövrade under kriget 1967 och att det bildas en självständig palestinsk stat.

Denna ”tvåstatslösning” är en bortdöende möjlighet på marken, men också en alltmer omöjlig politisk lösning. Israelerna kommer inte att acceptera den, och till och med minsta steg mot en självständig palestinsk stat, som FN:s erkännande nyligen, möts direkt av ett israeliskt avvisande. Faktum är att ingen israelisk regering kan eller kommer att gå med på att dra sig tillbaka till 1967 års gränser. Och nu har Netanyahu uttryckligen uteslutit det.

Ännu mer tragiskt är att åtagandet om en tvåstatslösning har skadat palestiniernas sak. Denna plan drivs alltid via USA-stödda förhandlingar, som alltid inbegriper kompromisser från palestiniernas sida och slutar med att undergräva de palestinska representanternas ställning bland palestinierna själva.

Att den palestinska myndighetens trupper på Västbanken stenades av palestinier under den senaste kidnappningskrisen var bara det logiska resultatet av detta. Uppsvinget för Hamas grundade sig helt och hållet på deras vilja att göra motstånd mot Israel när den Fatahledda palestinska myndigheten inte var beredd till det. Fredsprocessen i Oslo undergrävde och splittrade palestiniernas motstånd. Och hela tiden fortsatte den israeliska staten att utvidga sitt bosättningsprogram.

Uppkomsten av tvåstatslösningen var delvis ett resultat av den arabiska nationalismens nedgång. Det arabiska motståndet mot den europeiska kolonialismen hade sin heroiska höjdpunkt i samband med upprättandet av självständiga arabiska stater i Mellanöstern på 1950- och 1960-talen.

Dessa stater var sällan demokratiska men var ekonomiskt relativt framgångsrika fram tills dess det långa ekonomiska uppsvinget efter kriget tog slut på 1970-talet. Då anammade deras ledare nyliberalismen och släppte sin tidigare samhörighet med någon sorts Rysslandsinspirerad nationalisering. Med tiden blev resultatet de helt korrumpade och illegitima diktaturer som var måltavla för de arabiska revolutionerna 2011.

Men innan dess uppstod en annan kraft som verkade ersätta den arabiska nationalismen som förmedlare av de antiimperialistiska stämningarna i Mellanöstern: det politiska islam. Den bröt fram på den internationella scenen som ett resultat av den iranska revolutionen 1979. Den har fått sitt uttryck i Hizbollah i Libanon och Hamas i Gaza. Dess främsta lockelse har varit dess relativa beredskap att bekämpa imperialismen just vid en tidpunkt på den tidigare generationens arabiska nationalistes stod i maskopi med den.

Men även om denna strömning fortfarande är stark, så är den nu på väg in i en kris. Krisen är ett direkt resultat av de arabiska revolutionerna. Revolutionens ojämna och omstridda utveckling, kontrarevolutionens framsteg på senare tid i Egypten, militariseringen av den syriska revolutionen, Saudiarabiens roll och Iraks sammanbrott har avslöjat den islamistiska väckelsens svagheter och motsättningar. Dess måttfulla politiska krafter har inte lyckats behålla makten och de väpnade förespråkarna av att genomdriva ett kalifat med våld har en politisk profil som de flesta muslimer anser vara oacceptabel och många andra ser som ett existentiellt hot.

Till och med Hamas, som är en legitim motståndsrörelse med en betydande bas i Gaza, är mer impopulär när det är fred och inte förvånande mer populär när den försvarar Gaza mot israeliska angrepp.

Allt detta för oss tillbaka till möjligheten av en enstatslösning: en enda demokratisk, mångreligiös stat från Jordanfloden till Medelhavet. Det finns tidigare historiska exempel på enstatslösningen.

Redan vid det moderna Mellanösterns ursprung, under de förhandlingar som sir Henry McMahon höll med arabiska ledare under Första världskriget, lovade han att araberna skulle få kontroll över det territorium som innefattade Palestina, och som tidigare hade styrts av det turkiska ottomanska väldet. Detta område hade varit och var då ett mångreligiöst samhälle där muslimer, kristna och judar levde sida vid sida. Winston Churchill och McMahon hävdade senare att Palestina hade uteslutits ur denna överenskommelse, men dokumenten från regeringens Östkommitté den 5 december 1918 bekräftade att araberna 1915 hade fått löfte om Palestina.

Den palestinska befrielseorganisationen PLO antog 1969 en enstatslösning som sitt mål. I januari 1969 deklarerade Fatah att de inte kämpade mot judarna, utan mot Israel som en rasistisk och teokratisk enhet. PLO:s femte nationella råd i februari 1969 antog en resolution som bekräftade att PLO:s mål var ”att upprätta ett fritt och demokratiskt samhälle i Palestina för alla palestinier, vare sig de är muslimer, kristna eller judar.” Först de successiva försöken att kompromissa med USA-inspirerade fredsprocesser har fått PLO att överge detta inledande mål.

Paradoxen för Fatah är att enstatslösningen nu är mer populär bland palestinier än någonsin, utan tvekan för att erfarenheterna har lärt dem att alternativen är illusioner.

2007 konstaterade en opinionsundersökning bland palestinier av Near East Consulting att ”70 procent stöder en enstatslösning i det historiska Palestina där muslimer, kristna och judar lever tillsammans med samma rättigheter och ansvarigheter”, trots att det bland de som intervjuades var nästan helt jämnt i stödet för Fatah och Hamas. En annan opinionsundersökning i år visade att ”en klar majoritet (totalt 60 procent, inklusive 55 procent på Västbanken och 68 procent i Gaza) säger att femårsmålet ’borde vara att verka för att kräva tillbaka hela det historiska Palestina, från floden till havet’.”

Till och med Washington Post skriver rubriker som förkunnar ”Tvåstatslösningen, vila i frid”. Tidningen drar slutsatsen:

”Under åtminstone två decennier har ett centralt antagande i USA:s politik i denna fråga varit att slutresultatet skulle vara två stater inom det territorium som Israel för närvarande kontrollerar. Detta antagande måste revideras – och samtidigt måste USA:s politik i regionen revideras.”

Denna diskussion kan naturligtvis bara palestinierna lösa. Den internationella solidaritetsrörelsen omfattar och bör omfatta alla som står för Palestinas frihet, oavsett om de är förespråkare för en enstats- eller tvåstatslösning. Det vore galenskap att splittras över denna fråga, och bara sionisterna och imperialisterna skulle vinna på det.

Men utan att driva frågan fram till splittring är det rätt av vänstern att föra fram dessa argument för en enstatslösning. Det palestinska motståndet har ända till undergångens rand prövat åsikten att det kan uppstå en meningsfull självständig stat ur en USA-stödd överenskommelse med Israel. Trots, eller kanske tack vare, den israeliska statens barbari är det palestinska motståndet nu mer isolerat internationellt än någonsin tidigare.

Regeringarna i väst möter nu en starkare opposition än någonsin mot sitt stöd till staten Israel. Denna rörelse kommer att bli oändligt mycket starkare om det inom denna rörelse skulle finnas en klar, otvetydig röst som vet att palestinierna och andra som bor inom det historiska Palestinas gränser kan styra sig själva på ett demokratiskt och fritt sätt – så fort den stat som nu förtrycker dem raseras och ersätts. Och så fort de imperialistiska stater som stöder den tvingas sluta att trakassera palestinierna. Det är nu den palestinska revolutionens verkliga innebörd.

Tidigare publicerad på www.counterfire.org
Översättning från engelska, Göran Källqvist.

Omvärlden måste tvinga Israel att sluta utplåna Gaza

Emma Lundström

Internationalen 7/8 2014

I det här läget känns det relevant med en önskan om att få bibehålla en syn på kriget som skulle kunna kallas för naiv. En syn som skulle kunna sammanfattas i tanken att vi borde vara

mer förvånade över att vissa saker inte görs. I ett antal ”naiva” krav på ett fungerande internationellt samfund. Vad som borde vara rimligt att förvänta sig av omvärlden. Ett antal ”varför?”

Varför har det inte, i likhet med det som skedde i samband med kriget i Libyen, omedelbart införts en flygförbudszon som gör att Israels stridsplan inte kan angripa Gaza?

Varför har inte Gaza fått tillgång till ett missilförsvar – motsvarande Israels Iron Dome, som de fått av USA – som gör att de kan motverka att missiler träffar civila mål? Är inte det ett rimligt krav efter alla bombade skolor, lekplatser, sjukhus och flyktingläger?

Varför kräver inte det internationella samfundet att de länder som förser Israel med ammunition, vapen och annan militär teknologi omedelbart upphör med det?

Varför inrättas inte en krigsförbrytartribunal i Haag liksom den för forna Jugoslavien?

Varför införs inte sanktioner mot Israel som påminner om dem som infördes mot apartheidregimens Sydafrika?

Om dessa krav framstår som naiva så är det för att vi lever i en tid när cynismen har blivit ledmotivet för det internationella samfundets agerande.

Det var först när USA minskade, och till slut släppte sitt stöd till Sydafrika som apartheidregimen tvingades på fall. Så länge USA fortsätter att skicka mer ammunition till Israel kommer barnen att dö på lekplatserna i Gaza. Israel kommer inte att upphöra med sin krigföring så länge USA backar upp den israeliska militären och resten av omvärlden står med händerna bakom ryggen och ser på.

Offensiv

Nära 2 000 döda i Israels terrorkrig

Hur kan en väg till fred öppnas upp?

Shahar Benhorin

Offensiv 7/8 2014

Det över fyra veckor långa terrorkriget mot Gaza är en humanitär katastrof med krigsbrottsliga förtecken. Bristen på mat, vatten och medicin är akut. 1 865 palestinier har dödats och mångdubbelt fler har skadats. Hundratusentals har tvingats på flykt i ett krig som varat betydligt längre och skördat fler offer än Israels 23 dagar långa förödande bombkrig mot Gaza 2008-2009.

I tisdags utlystes en tre dagars vapenvila och Israel sa att man skulle börja dra bort sina marktrupper från Gaza. Men det är i högsta grad osäkert om vapenvilan följs av fredsförhandlingar. Den israeliska regeringen har hittills vägrat att förhandla och premiärminister Netanyahu varnade så sent som under den gångna helgen för ett nytt långt krig för att skapa ”nya realiteter” i Gaza.

Över 1 800 palestiniers liv har släckts sedan den 8 juli, då ett skoningslöst inferno har regnat ner på denna belägrade och av fattigdom utarmade och tätbefolkade landremsa.

De ständigt återkommande lögnerna från den israeliska regeringens sida om ett ”försvarskrig” och om att ”inte ha något annat val” krockar med varje nyktert betraktande av styrkeförhållandena och hela kontexten av systematisk militär och ekonomisk aggression samt extremt förtryck av Gazas befolkning.

Tre civila i Israel har mött en tragisk död. 64 israeliska soldater har också dött i onödan – fler än alla de som har dött inom Israels gränser till följd av de raketer och artillerigranater som har avfyrats av Hamas och andra palestinska miliser från Gaza sedan 2001.

Antalet israeliska soldater som har dött sedan markinvasionen började den 18 juli är högre än under tidigare militära angrepp på Gaza. Detta har dock ännu inte lett till någon betydande minskning i den israelisk-judiska allmänhetens stöd till kriget. Rädslan för raketer och möjliga attacker på civila, genomförda via Hamas underjordiska tunnlar från Gaza, har istället omvandlats till en starkt nationalchauvinistisk stämning.

Men det desperata önsketänkandet om att massakern på familjerna i Gaza skulle främja en verklig säkerhet för den israeliska allmänheten kommer oundvikligen att än en gång slås sönder.

Den högervridna säkerhetsstrategin har i själva verket visat sig vara ett fullständigt misslyckande. Belägringspolitiken, avsedd att störta Hamas, och en hel serie blodiga militära offensiver på Gazaremsan har endast slutat med att Hamas och andra miliser blivit militärt starkare och nu innehar ännu mer avancerade raketer. De sådde mer desperation, förluster, död och förstörelse och genom detta främjade de också benägenheten att utföra hämndlystna terroristattacker mot israeliska civila.

Amira Hass, en sällsynt ärlig israelisk journalist som under årtionden har bott på de ockuperade territorierna, beskrev grafiskt den israeliska regimens krisutvecklingskurva: ”De som förkastade Fatahs och Yassir Arafats fredsförslag om två stater har nu fått Haniyeh [Hamas ledare], Hamas och BDS [en global bojkottningskampanj mot Israel]. De som gjorde Gaza till ett internerings- och straffläger för 1,8 miljoner mänskliga varelser borde inte bli förvånade när de gräver underjordiska tunnlar. De som sådde kvävning, belägring och isolering skördade raketbeskjutning. De som under 47 års tid urskillningslöst har korsat den

Gröna linjen [det egentliga Israels gräns], exproprierat mark och konstant skadat civila genom räder, beskjutningar och bosättningar – vilken rätt har de att himla med ögonen och tala om palestinsk terror mot civila?” (*Haaretz*, den 21 juli).

Den israeliska regimen har nu, vilket Netanyahu halvhjärtat medger, inte längre något intresse av att fälla Hamas på Gazaremsan inom en nära framtid, då de inte kan vara säkra på vilka andra krafter som tar dess plats. Små styrkor som förknippats med Da'esh (Isis på arabiska) har redan nu identifierats i Gaza. Kriget mot Gaza visar även hur mycket läget i regionen har försämrats sedan de folkliga resningarna under den ”arabiska våren” 2011.

När den tidigare Netanyahu-regeringen påbörjade ett krig mot Gaza under 2012 vågade den inte fortsätta längre än en vecka eller gå vidare med en markinvasion. Inom några få dagar hade Tunisiens och Egyptens utrikesministrar redan fysiskt besökt Gaza och den israeliska regeringen fruktade för både äventyrandet av Israels fredsavtal med Egypten och för jäsning bland palestinierna. Nu har Israel, på grundval av den arroganta, kriminella solidaritet de har fått från Egyptens president Sisi och med tydlig och klar uppbackning från alla internationella makter, en mycket större handlingsfrihet.

Hamas har hittills inte gett efter särskilt mycket inför de israeliska kraven. Innan kriget var Hamas popularitet dalande, men nu har de lyckats öka sitt stöd som en ”försvarsstyrka”.

Över hela världen har det genomförts protester mot kriget och kritiken globalt har varit omfattande. Dessutom är den israeliska regimen och dess partners globalt nu oroad över den dramatiska radikaliserings som pågår i de palestinska samhällena på Västbanken, i östra Jerusalem och i Israel.

I spåren på blodbadet i Gaza organiserades en folklig palestinsk proteststrejk i Israel den 21 juli av de palestinska arbetarnas fackförening på Västbanken och av Högsta kommittén för den arab-palestinska allmänheten.

Den 24 juli började tiotusentals demonstranter på Västbanken att visa sin verkliga styrka, som kan stoppa den våldsamma reaktionen och massakrernas vansinne: masskampens väg, som så medvetet har undvikits under årens lopp med Fatahs och Hamas återvändsgränsstrategier. Den största demonstrationen med 20 000 deltagare genomfördes från flyktinglägret Al-Am`ari nära Ramallah till Qalandiyagränskontrollen. Detta var inte bara den hittills största palestinska demonstrationen mot attacken på Gaza, utan också en av de största demonstrationerna på länge på Västbanken.

Dessa protester sammanföll med en 6 000 deltagare stark, mestadels judisk, demonstration mot kriget i centrala Tel Aviv den 26 juli – den hittills största demonstrationen mot kriget i Israel.

Maavak Sotzialisti/Nidal Eshteraki (Socialistiska kamprörelsen, CWI i Israel och Palestina) deltar fullt ut i antikrigsprotesterna och är i total solidaritet med det palestinska folket mot den brutala och barbariska israeliska aggressionen och med vanliga israeler som har lidit förluster under kriget. Under ytan på de rådande arroganta chauvinistiska stämningarna bland en majoritet av de israeliska arbetarna finns det en längtan efter grundläggande lösningar. Israelisk-judiska arbetare kommer till slut att dra slutsatsen att så länge som de ställer sig på samma sida som deras egna förtryckare mot palestinierna kommer de inte att erhålla någon bestående säkerhet, fred och social rättvisa.

Det är upp till socialistiska krafter att konsekvent förklara inte bara behovet av att de israeliska arbetarna kämpar för omedelbara krav utan också av att de principiellt stödjer palestiniernas rättigheter, som ett avgörande steg mot en rättvis fred baserad på ett slut på belägringen, ockupationen, bosättningarna och alla former av förtryck av palestinierna;

upphörandet av alla nationella privilegier och diskriminering av någon grupp samt uppfyllandet i praktiken av jämlik rätt till självbestämmande. Detta skulle innebära etablerandet av en i verklig mening jämlik, demokratisk och socialistisk palestinsk stat, sida vid sida med ett socialistiskt och demokratiskt Israel, med två huvudstäder i Jerusalem och lika rättigheter för minoriteter, som en del av kampen för en socialistisk vår i Mellanöstern.

Proletären

Frågor och svar om Israelbojkott

August Eliasson

Proletären 1/8 2014

Kommunistiska Partiet och Proletären verkar för en ekonomisk, politisk, idrottslig och kulturell bojkott av Israel. Genom en bojkott slår vi mot den israeliska ekonomin och sätter press på den israeliska staten och dess allierade. Men hur ska denna bojkott se ut, och vilka varor bör vi egentligen bojkotta?

• Kan en bojkott av israeliska varor verkligen få ockupationsmakten Israel på fall?

Ja, det har fungerat förr. Kampanjen för att isolera och bojkotta apartheidregimen i Sydafrika bidrog till dess slutgiltiga fall 1994.

Bojkottrörelsen växte fram underifrån och lyckades till slut tvinga också flera av västvärldens stater, apartheidregimens tidigare allierade, och storföretag att ta ställning. Tillsammans med motståndet i Palestina och politiska kampanjer som Ship to Gaza m m, kan en bojkott ha samma effekt idag.

Och bojkotten fungerar. I januari i år publicerade den israeliska tidningen Yediot Ahronot en artikel om att 100 ledande israeliska företagare krävde "en fredsuppgörelse" då deras företag drabbades allt hårdare av bojkotten.

• Vilka varor ska jag egentligen bojkotta?

För att en bojkott av israeliska varor ska vara effektiv är det viktigt att det tydligt definieras vilka företag och varor vi ska bojkotta.

Vi riktar in oss på israeliska företag och varor som är producerade i Israel. En allt för luddig och bred bojkottkampanj riskerar att bli uddlös.

Därför räknar Proletären inte in varor från företag med kopplingar till eller med verksamhet i Israel.

Till denna kategori hör till exempel livsmedelsjätten Nestlé som felaktigt förekom på listan i förra veckans Proletären. Nestlé äger israeliska företag och har verksamhet i Israel, men hittills har vi inte hittat några enskilda varor som vi vet är producerade i Israel. Därför har vi valt att ta bort företagets produkter från vår lista, oavsett Nestlés övriga meriter vad gäller etik och moral.

Andra företag som genom sin verksamhet stöttar bosättningarna och ockupationen är Veolia och G4S, men bägge dessa företag är svåra att bojkotta och har ingen direkt produktion i Israel, så dessa finns därför inte med på listan.

• Drabbar inte en bojkott oskyldiga israeliska eller palestinska arbetare som är anställda på dessa företag?

Arbetare eller gästarbetare i Israel kan förstås drabbas indirekt av att deras företag tvingas dra ned på antalet anställda. Men det är givetvis företaget och inte konsumenterna som ska

beskyllas för detta. De arbetare som drabbas har också all anledning att av just denna anledning sätta press på den israeliska staten.

Kravet på bojkott stöds också av fredsorganisationer i Israel, som Boycott from Within (Bojkott inifrån) och av så gott som alla palestinska motståndsorganisationer.

• **Vad kan jag göra för att sprida kravet på bojkott?**

Prata med affärer om att inte ta in israeliska varor. Även enskilda butiker i en kedja kan ibland ta beslut om vilka varor som ska tas in. Du kan också sprida Proletärens lista över israeliska varor till vänner och bekanta eller varför inte sätta upp utanför din närmaste matvarubutik?

Mördade av Israel

Patrik Paulov

Proletären 1/8 2014

Men för att förstå det mördande vi idag ser i Gaza måste vi komma ihåg att Israels historia. Det är en stat vars existens bygger på etnisk rensning och folkfördrivning av palestinier.

Bilderna på barnen i familjen al-Farra rullar förbi på datorskärmen. De visar inte söndertrasade, livlösa kroppar utan barn som vid fototillfället hade hela livet framför sig.

Fyraåriga Lojein som ler och håller handen på sin lilla väska. Åttaåriga Yara som klätt upp sig i brudklänning och drömmer om att en dag gifta sig. Tolvåriga Mohammed som gillar att gå i skolan...

Så tar allt slut på morgonen 1 augusti 2014 när deras hem i Khan Younis i södra Gaza angrips av missiler.

Nio personer i en och samma familj är borta, för alltid.

Genom att tala som "självförsvar" tar sig Israel rätten att göra nästan vad som helst.

Denna fruktansvärda händelse är långt ifrån unik. Genom att tala om "självförsvar" mot "terroristerna i Hamas" tar sig Israel rätten att göra nästan vad som helst. Skicka missiler på barn. Bomba FN-skolor fulla med flyktingar. Gripa folkvalda politiker. Stänga in två miljoner i världens största fängelse. Bestämma att ett folk röstat fel ...

Men det är inte rätt att endast lägga skulden på Israel.

Utan ett USA som ger varje år ger miljarder i militärt bistånd, och utan de politiska och ekonomiska förbindelserna med EU-länderna, hade Israel aldrig kunnat begå förbrytelse efter förbrytelse.

Det blir också fel att försöka förstå Gaza 2014 om man inte sätter dagens krigsbrott i ett historiskt perspektiv.

Israel är och förblir en kolonial skapelse. Det är en stat vars existens bygger på folkfördrivning och etniskt rensning. Det är en stat som i 47 år ockuperat Västbanken, Gaza och de syrisk Golanhöjderna.

Det är en stat vars rasistiska system utvecklats till att allt mer likna Sydafrika under apartheid.

I de stora medierna tystas Israels historia effektivt ned. Ett tydligt exempel är rapporteringen kring den israeliska staden Sderot vid gränsen mot Gaza.

Att de palestinska raketerna sätter skräck i Sderots invånare har vi fått höra många gånger. Men hur ofta talas det om platsen fram till maj 1948 beboddes av palestinier?

När Israel grundades för 66 år sedan fördrevs de ursprungliga invånarna med våld och blev flyktingar – i Gaza.

En som inte blundar för historien är den israeliska professorn och historikern Ilan Pappé. Det väckte stor uppmärksamhet när han i sin bok ”Den etniska resningen av Palestina” granskade åren kring Israels bildande.

Ilan Pappés syn på Israels agerande i Gaza är lika tydligt. I en intervju för US-amerikanska Democracy Now säger han att det är tydligt att landet gjort ett vägval.

”Jag tror att Israel, 2014, bestämde sig för att man föredrar att vara en rasistisk, apartheidstat och inte en demokrati, och man hoppas fortfarande att USA ska godkänna detta beslut och förse landet med immunitet för att fortsätta det nödvändiga genomförandet av en sådan politik mot palestinierna, var de än befinner sig.”

Ilan Pappé är långt ifrån ensam.

Faktum är att de senaste veckorna har visat att solidariteten med palestinierna växer världen över, att rörelsen för bojkott av Israel sprider sig och att allt fler höjer rösten mot krigsförbrytelseerna.

Bolivias president Evo Morales har officiellt stämplat Israel som en terroriststat, och Ecuador, Brasilien, Chile, Peru och El Salvador har kallat hem sina ambassadörer från Tel Aviv.

I tisdags valde en brittisk minister, Sayeeda Warsi, att lämna regeringen Cameron i protest mot dess alltför proisraeliska politik. Samma dag offentliggjordes det att en grupp framträdande brittiska jurister kräver att Internationella brottmålsdomstolen (ICC) i Haag ska granska brott begångna under kriget mot Gaza.

Det lindrar inte sorgen för familjen al-Farra och alla andra gazabor som för alltid förlorat sina nära och kära.

Men det skulle kunna bidra till att rädda liv i framtiden. Och det stärker palestiniernas rättmätiga kamp för sina nationella rättigheter, mot ockupationen och för rätten att återvända.

"Israels brott måste få ett slut"

Patrik Paulov

Proletären 1/8 2014

– Omvärlden måste förstå att det Israel gör mot oss är krigsförbrytelser, säger den palestinska läkaren Mona el-Farra. Hon varnar för att Gaza står inför en humanitär katastrof orsakad av det månadslånga kriget och den kriminella blockaden.

Proletären når Mona el-Farra på telefon på måndag morgon. Det är ännu ett dygn kvar innan vapenvilan träder i kraft.

Hon låter utarbetad men säger att hon har en liten stund innan andra uppgifter väntar.

– Denna morgon är det än så länge tyst. Men igår var det väldigt illa. En stor missil sköts av drönare precis ovanför huset där jag bor. Ljudet gav mig en chock, jag skrek. Om jag med all min livserfarenhet och allt jag varit med om påverkas så, tänk då på hur det drabbar barnen...

Som chef för Middle East Children's alliance arbete i Gaza, och som hälsoansvarig för palestinska Röda halvmånen har Mona el-Farra en god inblick i det allt mer katastrofala läget

– När London bombades av tyskarna under Andra världskriget evakuerades barn och civila till norra Storbritannien. I Gaza finns ingenstans att ta skydd.

Det snabbt växande antalet döda och skadade bekräftar det är omöjligt att finna en trygg plats på den lilla landremsan. Ändå är det vad närmare 500.000 gazabor försökt göra när de flytt sina hem.

– Redan överbefolkade områden är än mer överbefolkade. Bostäder har förstörts, skolor bombats, människor saknar vatten, sjukhusen har brist på mediciner. Redan innan Israel började bomba var infrastrukturen otillräcklig, säger Mona el-Farra.

– Nu går vi mot en humanitär katastrof. Infektioner börjar spridas bland flyktingarna.

Några dagar innan vårt samtal drabbades Mona el-Farra av en stor personlig tragedi.

Hennes kusin med barn och barnbarn dödades när Israel sköt missiler mot deras hem i flyktinglägret Khan Younis. Fem av de nio familjemedlemmar som dödades var barn. Den yngsta var fyra år.

– De flesta dödades när de sprang ut på gatan för att söka skydd undan den israeliska attacken.

Mona el-Farra beskriver beskedet hon fick den morgonen som en chock. Samtidigt poängterar hon att händelsen inte är unik. Sådana förbrytelser är en del av den israeliska ockupationens brutalitet.

Men Israel säger att allt de gör är att försvara sig och skydda sina medborgare?

– Det Israel gör är galenskap och kan aldrig ge israelerna säkerhet. 60 familjer i Gaza är nu helt utrotade! Det är så många barn som har sett sina familjer dödas. Det skapar hat, en vilja till hämnd. Det enda som skulle kunna ge Israel säkerhet är ett slut på dessa krigsförbrytelser.

Middle East Children's alliance och Röda halvmånen gör allt de kan för att ta hand om de många föräldralösa barnen och andra offer för de israeliska attackerna.

– All medicinsk personal är utmattad. Dessutom drabbas de flesta av oss av personliga förluster. Men det finns ingen tid att sörja. Alla fortsätter att arbeta.

På sin Facebooksida och i intervjuer har Mona el-Farra återkommande vittnat om krigets fasor och mötena med oroliga barn som frågar henne när det ska ta slut.

Dagen efter att vi talats vid säger Israel att dess mål med attackerna uppnåtts och att marktrupperna ska dras tillbaka. Om denna vapenvila till skillnad från de tidigare kommer att hålla vet vi inte.

Men Mona el-Farra trycker på att frågan om framtiden för Gaza och dess folk handlar om mycket mer än att Israel ska avbryta den aktuella militära operationen.

– Människor jag möter säger att även om Israel slutar bomba så har vi inga garantier för att det inte händer igen. Vad som behövs är inte bara ett slut på detta krig. Det måste till en politisk uppgörelse som häver blockaden mot Gaza och ger invånarna rörelsefrihet, och vi måste få garantier för att vi aldrig igen ska behöva uppleva detta igen.

Trots förlusten av familjemedlemmar och vänner, trots skräcken och bristen på allt, finns en fantastisk solidaritet mellan Gazas invånare. Mona el-Farra berättar att människorna står upp för och hjälper varandra.

– Ockupationen kommer inte att kunna krossa oss. Vi palestinier kommer att nå våra nationella mål. En dag kommer rättvisan att segra, avslutar hon.